

Synopsis: 3 Johannes

door: J.N. Darby

3 Johannes

Deze derde brief wekt de gelovige op, gastvrij te zijn voor de broeders die hij kent of voor vreemdelingen en hen met alle welwillende zorg voort te helpen op hun reis wanneer zij weer vertrekken; mits zij met de waarheid en ter wille van de waarheid komen, zonder een vast salaris te ontvangen of andere voorzieningen te genieten. Blijkbaar ontving Gajus hen en was hij hun behulpzaam, zowel in zijn eigen huis als met het oog op hun reizen. Diótrifes had deze vreemdelingen echter niet lief, die zoals gezegd rondreisden zonder formele opdracht en zonder vaste bron van inkomsten. Zij waren uitgegaan voor de Naam van de Heer en hadden niets van de volken aangenomen (vs. 7). Als zij werkelijk uit liefde voor die Naam kwamen, deed men er goed aan hen te ontvangen.

Opnieuw dringt de apostel aan op de waarheid, als het kenmerk van de ware liefde. "(...) die ik liefheb in waarheid" (vs. 1), zegt hij tot Gajus. Hij had zich verblijd toen de broeders (ik denk degenen die Gajus in huis had opgenomen en op hun reis had voortgeholpen) getuigenis gegeven hadden van de waarheid die in hem was, daar hij metterdaad in de waarheid wandelde (vs. 3). De apostel had geen grotere blijdschap, dan wanneer hij hoorde dat zijn kinderen in de waarheid wandelden (vs. 4). Doordat zij hen ontvingen die waren uitgegaan om de waarheid te prediken, hielpen zij de waarheid zelf; zij waren medewerkers van de waarheid (vs. 8).

Diótrifes wilde hier niets mee te maken hebben; niet alleen weigerde hij deze rondreizende predikers op te nemen, maar hij wierp hen die dit wel wilden uit de gemeente (vs. 10). Hij eiste gezag voor zichzelf op (vs. 9). De apostel zou zijn werken in herinnering brengen. Het was de plicht van de gelovigen om goed te doen. "Wie goed doet, is uit God" (vs. 11).

Met betrekking tot de waarheid gaat Johannes zover, dat hij zegt dat door de waarheid zelf aan Demétrius getuigenis is gegeven (vs. 12). Ik veronderstel dat hij de waarheid zelf had verbreid, en dat het een getuigenis was ten opzichte van Demétrius dat de waarheid overal – tenminste waar hij had gearbeid – was aangenomen en bevestigd.

De nadruk die de apostel voortdurend legt op de waarheid, als de toetssteen in de laatste dagen, is onze opmerkzaamheid waard; en dat geldt ook voor die rondreizende predikers. Deze namen niets aan van hen die tot de volken behoorden wanneer zij uitgingen, daar zij het aan God overlieten ervoor te zorgen dat zij ontvangen werden door degenen wie de waarheid na aan het hart lag. De waarheid was zodoende hun enige geloofsbrief onder de christenen, en ook het enige middel waarmee de apostel de gelovigen kon beschermen. Het schijnt dat ze van Joodse afkomst waren, want er staat: "zonder iets aan te nemen van hen die tot de volken behoren" (vs. 7). Zo maakt Johannes dus het onderscheid tussen de Joden en de volken. Ik merk dit op, omdat daardoor (als het zo is) de strekking van de woorden "(...) en niet voor onze (zonden) alleen" in 1 Johannes 2:2, eenvoudig en duidelijk wordt – wat niet voor iedereen het geval is. Evenals Paulus, maakt Johannes het onderscheid: *ons*, Joden, en *u*, volken; al zijn ze één in Christus.

Het valt ook op dat de apostel aan de gemeente schreef, en niet aan Diótrifes, die het hoofd ervan wilde zijn. Let erop dat deze voorganger, die graag de eerste wilde zijn, zich verzette tegen de woorden van de apostel; en dat de gemeente kennelijk niet geneigd was dit te doen. Gajus volhardde in zijn godvruchtige wandel; ondanks het kerkelijk gezag dat Diótrifes (met welk recht of liever aangematigd recht ook) uitoefende, want hij wierp mensen uit de gemeente. Wanneer de apostel Johannes kwam, zou hij (evenals Paulus) zijn ware macht tonen. Hij kende zichzelf geen kerkelijk gezag toe om deze zaken door middel van een bevel in orde te brengen. Deze brieven zijn in dit opzicht heel leerzaam. Met betrekking tot hen die rondreisden om te prediken, was het enige middel dat hij gebruikte – zelfs als het een vrouw betrof – de aandacht te vestigen *op de waarheid zelf*. Alleen daarop berustte het gezag van een prediker; diens bevoegdheid was een andere zaak.

De apostel wist niets van een menselijk gezag dat hun opdracht zou wettigen, en bij gebreke waarvan die vals en onwettig zou zijn. De hele kwestie van het wel of niet opnemen van zulke predikers werd alleen beslist door *de leer die zij brachten*. De apostel bezat geen ander middel om het gezag van hun zending te

beoordelen; en er was ook geen ander, want als het er geweest was, zou dat gezag van hem zijn uitgegaan. Dan had hij kunnen zeggen: "Waar zijn de bewijzen van hun zending?" Maar hij kende geen ander bewijs dan dit: Brengen zij de waarheid? Zo nee, groet hen

dan niet. Maar als zij de waarheid wel brengen, zult u er goed aan doen hen te ontvangen, ondanks alle 'Diótfessen' in de wereld.

Oude Sporen 2007

